

ДАН СОЛИДАРНОСТИ СА ПАЛЕСТИНСКИМ НАРОДОМ

29.11.2016

Палестина

Александр Дугин

Данас је Међународни дан солидарности са палестинским народом – прилика да говоримо о будућности палестинског народа и Израелу као држави.

Палестина је света земља у којој се налазе главне светиње Хришћанства, Јудаизма и Ислама. Не само политичке, већ и верске страсти су се палиле због Палестине, хиљадама година. **Ову земљу је Бог завештао Авраму, који је дошао из халдејског Ура у Месопотамију. Мојсије и Јошуа су је поново освојили по повратку из египатског ропства, након чега је тамо створено Краљевство Израела и Јудеје.**

Касније је Палестина била укључивана у глобалне империје - асирску, халдејску, персијску, грчку, римску, исламску, и отоманску. Након распада Отоманског царства, те територије су потпале под британски мандат.

Данас, све више људи разуме да материјалистичка, економска и еволутивна објашњења историје нису ништа више него лош мит Модерне. Религија и етнос, као чиниоци, живота, поново почињу да се схватају озбиљно и постају важан кључ за разумевање светских догађаја. Због тога, палестинско питање треба посматрати кроз овај објектив.

Становништво Палестине је помешано. Стотине народа су насељавали, пролазили и спајали се једни са другима на овом простору. Јевреји су земљу напустили масовно, 135 године после Христа, након неуспелог устанка у псеудо-Месије Симона бар Кохбе. Ово означава четврти период егзилу, Галот. Талмуд брани Јеврејима повратак на ово подручје до доласка Месије. Ово је једна од три главне талмудске заповести, а то су: у Израел се не враћати, народе међу којима јеврејска дијаспора живи не повређивати, изградња Трећег храма не почиње све до доласка Месије.

У периоду ширења Ислама, Палестину су од византијских Римљана и освојили Арапи, а затим је следила дубока арабизација и исламизација. Пре тога, већина становништва су били Хришћани. У епохи Крсташких ратова, западни крсташи су на кратко освојили Јерусалим од Сарацена, и убрзо ка изгубили. Касније, у раном 16. веку, Палестину су освојили отомански Турци.

Почевши од краја 19. века, под утицајем националистичке и расистичке идеологије ционизма, јеврејског национализма који је копирао европски национализам, европски Јевреји су почели да пристижу у Палестину масовно и тако су прекршили талмудске заповести.

Ционисти су одлучили: ако се Месији и не жури да дође, онда ћемо ми преузети ствари у своје руке и убрзати његов долазак. Нису се сви Јевреји сложили са тим, те се тако појавио антиционистички јеврејски покрет познат као Нетуреи Карта, који сматра да је ционизам ђаволска јерес.

Након завршетка Другог светског рата, 1947. године, држава Израел је основана под утицајем циониста. Коликогод јеврејска религија, у својој ционистичкој верзији представља прилично строгу, расистичку доктрину, толико је локално палестинско становништво - углавном Арапи и Муслимани, али и многи Хришћани међу палестинским Арапима - изложено стварном геноциду, апартхејду и етничком чишћењу. Управо су Јевреји, који су били жртве прогона од стране Нациста у Трећем рајху, изгледа да покушавају да гурну свој бол и гнев Палестинцима који, узгред, нису криви ни за шта. **Милиони Палестинаца су депортовани из земље у којој су живели вековима.**

То се није догађало током арапских освајања ни под Крсташима. Ционисти нису препознали ниједно решење о оснивању палестинске државе, нити о међународном статусу Јерусалима. Стално се позивајући на њихову патњу у време Нациста, Јевреји су то користили као изговор да би одбили да обрате пажњу на протесте Арапа и позиве УН и међународне заједнице. На крају крајева, кршећи талмудске заповести, ционистички лидери су се, у суштини, поистоветили са Месијом. Све што је остало је да се настави изградња Трећег храма. Да би се то урадило, Арапи треба буду истерани из Храма на брду, исламско светилиште, Ал-Акса, треба да буде уништено.

Потпуни геаноцид над Палестинцима је део ових ционистичких планова.

Онда ће, према њиховом мишљењу, доћи период јеврејске владавине на глобалном нивоу - Пета монархија, под којом ће, народи на земљи, Незнабошци, признати надмоћ Јевреја и покорити им се. Ово је вера на основу које држава Израел живи.

У овој ситуацији, Дан солидарности са палестинским народом славе они, који не деле ову врсту мистично-политичке, расистичке и есхатолошке идеологије ционизма.

Православну особу то сасвим јасно подсећа на Антихриста.

Ми исто тако не можемо бити одушевљени исламским освајањем Палестине.

На крају крајева, то је била наша православна земља, део нашег царства.

Можда би најправедније од свега било да се Палестина врати, нама, Хришћанима.

Ми нисмо расисти или фанатици и не тврдимо да смо изузетни.

Гарантујемо права и Муслиманима и Јеврејима на нашој светој земљи.

Тако, па да се сретнемо у православном Јерусалиму.